

...Megyei Bíróság
2.Mf.20.011/2010/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A ... Megyei Bíróság a ... (.... ügyintéző ... jogtanácsos) által képviselt ... (.... szám alatti lakos) I. rendű, ... (.... szám alatti lakos) II. rendű, ... (.... szám alatti lakos) III. rendű felpereseknek - ... jogtanácsos által képviselt ... Megyei Rendőr-főkapitányság (.... szám alatti) alperes ellen túlszolgálat megfizetése iránt a ...-i Munkaügyi Bíróságon indult perében 2009. szeptember 28-án kelt 2.M.584/2008/18. számú ítélet ellen az alperes által benyújtott 19. sorszámu fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A megyei bíróság a munkaügyi bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperesek keresetét elutasítja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek személyenként 20.000.- - 20.000.- (Húszezer - Húszezer) forint perköltséget.

A le nem rótt illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A munkaügyi bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a 2005-2007. évekre az I. rendű felperesnek 840.392.- forintot, a II. rendű felperesnek 602.084.- forintot, a III. rendű felperesnek 741.792.- forintot túlmunkadíj címén és ezen összegeknek 2007. január 1-től számított késedelmi kamatát.

Az ítélet indokolása szerint a felperesek nyugdíjjogosultságukig a ...-i Rendőrkapitányság állományában ügyeletesként dolgoztak, váltásos munkaidőrendszerben.

24 órás szolgálat után 72 órás szabad időt kaptak és szolgálatonként 4 órás munkaközi szünetet írt elő a ... számú ORFK utasítás.

Nyugdíjazásukat követően fordultak a felperesek szolgálati panasszal a rendőrkapitányság vezetőjéhez, arra hivatkozva, hogy az ügyeleti szolgálatban előírt 4 óra pihenőidőt nem kapták meg, ezért annak ellenértékéért távolléti díj fizetését kérték.

Mivel a volt munkáltató panaszuiknak nem adott helyt, keresetükben kérték 3 évre visszamenőlegesen a túlszolgálatért járó távolléti díj és kamatai megfizetését. Hivatkoztak arra, hogy a munkaközi szünetet azért határozta meg 4 órában az utasítás, hogy a 24 óra alatt pihenhessenek, alvással tölthessék a 4 óra pihenőidőt. Mivel álláspontjuk szerint azzal, hogy ezt nem adta ki számukra a munkáltató, többletmunkavégzést teljesítettek, ezért a túlszolgálatért távolléti díj jár.

Másodlagosan ennek hiányában kártérítés jogcímén kérték ugyanilyen összecszerűséggel az alperes marasztalását.

Az alperes ellenkérelme szerint soha nem jelezték a felperesek ilyen igényüket a csoportvezetőnek a munkavégzés során, sem pedig a rendőrkapitányság vezetőjének nem jelezték, hogy a pihenőidejük nem volt biztosítva. Ez ellen panasszal nem éltek - noha más esetekben pert indítottak a rendőrség ellen -, hanem megvárták, míg nyugállományba helyezésük megtörténik, és utána terjesztettek csak elő ilyen igényt, ami az alperes szerint joggal való visszaélésnek minősíthető. Hivatkozott arra is az alperes, hogy ügyeletesi beosztásukból adódóan az állomány berendelésével saját maguknak is biztosíthatták volna a pihenőidőt.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a megfelelő létszám hiánya miatt felperesek részére 4 órás munkaközi szünet szabályszerűen nem került kiadásra. Megállapítható volt ugyan, hogy esetenként rövid időre a felperesek pihenhettek, de ez nem azonos a rendszeres napi négy órás alvásidő biztosításával, annak pedig nincs jelentősége, hogy maguk az felperesek kérték ezt a szolgálatot, mivel nekik kedvező volt a 72 óra szabadidő. Az nem volt bizonyítva, hogy lemondtak volna a pihenőidőről a 24 órás szolgálat alatt. Az sem kimentési ok az elsőfokú bíróság indokolása szerint, hogy nem jelezték a felperesek azt, hogy nem volt biztosítva nekik a munkaközi szünet, mivel erről a munkáltatónak kell tudni, neki kellett volna a létszámot biztosítani. Ennek folytán a felperesek szolgálatonként 4 óra túlmunkát végeztek, amely alapján távolléti díjra jogosultak.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és a felperesek keresetének elutasítását, valamint perköltségben marasztalását kérte.

Elsődlegesen hivatkozott arra, hogy téves volt az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelése és megalapozatlan következtetésre jutott, mivel a túlszolgálat elrendelése nem történt meg az iratok szerint sem, de az fogalmilag is kizárt, mivel a szolgálatteljesítési időn túl lehet csak túlszolgálatot teljesíteni.

A felperesek pedig 24 óra szolgálatteljesítési időt töltöttek csak a felperesnél, ezt követő túlszolgálat részükről nem valósult meg, és ennek elrendelése nem is történt meg. A tényleges szolgálatteljesítési időn, tehát 24 órán belül, nem is lehetett

túlmunkát elrendelni. Másodlagosan hivatkozott arra, hogy a felperesek ügyeletesként a szerv vezetőjének jogkörét gyakorolták, - amikor az nem volt benn a kapitányságon -, így maguk rendelkeztek volna be az állomány tagjait a pihenőidő biztosítására. Ehelyett azonban, mivel nekik kedvező volt a váltásos szolgálati beosztás, és tudták, hogy ha bejelentik igényüket a 4 órás pihenőidő kiadására, akkor azt a kedvező szolgálati időrendszert meg fogják változtatni, ezért nem tették ezt meg, ami a rendeltetésszerű joggyakorlás kötelezettségébe ütközik. Hanem amikor már nyugállományba vonultak, utólagosan érvényesítettek ilyen igényt az alperes ellen.

A felperesek képviselőjük útján az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Hivatkoztak arra, hogy nem csak túlszolgálatként, hanem kártérítés jogcímén is előterjesztették igényüket, így amennyiben túlszolgálat nem állna fenn, akkor is volt jogalapja az igényüknek.

A megyei bíróság az iratok felülvizsgálata alapján megállapította, hogy a fellebbezés alapos.

Helytálló az alperes okfejtése, amely szerint rendes szolgálati időben a túlszolgálat fogalmilag kizárt.

A felperesek nem pénzbeli térítésre voltak jogosultak a 24 órás szolgálat alatt, hanem 4 óra szabadidő kiadására, így ha igényüket jelzik az alperes vezetőjének, akkor legfeljebb szabadidőre tarthattak volna igényt, nem pedig túlszolgálati díjra. Helytálló volt az a hivatkozása is az alperesnek, hogy maguk a felperesek kérték a számukra ilyen jellegű kedvező beosztást és ráutaló magatartásukkal elfogadták azt, hogy a kedvező 72 órás távollét érdekében nem adta ki az alperes nekik a pihenőidőt. Ezért nem alapos a kártérítés iránti másodlagos kereset sem, tekintve, hogy a felperesek beleegyezése folytán, nekik az alperes jogellenesen nem okozott kárt.

A tanúvallomások szerint, de az ítélet indokolása szerint sem teljes mértékben maradt el a pihenőidő kiadása, hiszen volt olyan tanú, aki bizonyította, hogy szolgálatparancsnokként leváltotta az ügyeleteset és az „ledőlt” egy órát pihenni. Maguk a felek nyilatkozata is utalt arra, hogy az éjszakai, illetve hajnali órákban általában még a telefon sem csengett, legtöbbször tehát pihenésre külön munkaközi szünet kiadása nélkül is volt lehetősége a felpereseknek.

Amennyiben tehát akár részben is a munkaszünetet igénybe vették, még a jogalap fennállása esetén sem tarthatnának igényt a három évre visszamenőlegesen számított időtartam egészében minden szolgálatban négy óra munkaközi szünetre, illetve annak ellenértékére.

Mivel a felperesek ráutaló magatartásukkal elfogadták a kedvező szolgálati beosztás miatt azt, hogy a munkaközi szünetet nem biztosítja teljes egészében az alperes számukra, szükségtelen volt bizonyítás lefolytatása kártérítés jogcímén, ezért erre

vonatkozóan sem kellett az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezni, mivel kártérítési jogalap hiányában a másodlagos kereset sem volt alapos.

Mindezekre figyelemmel a megyei bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a munkaügyi bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperesek keresetét elutasította.

Tekintve, hogy az alperes fellebbezése eredményre vezetett, a Pp. 239. § és 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a megyei bíróság a felpereseket az alperes fellebbezési perkötségének a megfizetésére.

Tekintve, hogy a per 2008-ban indult, így tárgyi költségmentesség állt fenn, ezért a le nem rótt illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM. számú rendelet 14. §-a alapján.

..., 2010. június 2.

Dr. ...né dr. ... Éva sk. a tanács elnöke

Dr. ... József sk. előadó bíró

Dr. ... Andrea sk. bíró